

Sygn. akt VII U 315/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Małgorzata Nakielska

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2017 r. w Warszawie

sprawy T. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

o kapitał początkowy

na skutek odwołania T. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K.

z dnia 27 stycznia 2017 r., znak: (...)

z dnia 2 marca 2017 r., znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

T. S. w dniu 16 lutego 2017r. złożył do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K., odwołanie od decyzji z dnia 27 stycznia 2017r., znak: (...), ustalającej kapitał początkowy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż wnosi o ponowne przeliczenie wysokości kapitału początkowego zgodnie z zestawieniem zbiorczym dołączonym do niniejszego pisma (odwołanie, k.2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie z dnia 13 marca 2017r. organ rentowy wskazał, że do ustalenia wartości kapitału początkowego odwołującego uwzględnione zostało 19 lat, 6 miesięcy i 14 dni okresów składkowych oraz 1 rok i 3 miesiące okresów nieskładkowych. Nie zaliczony został okres przebywania ubezpieczonego na urlopie dewizowym w okresie od 1 do 31 października 1990r., ponieważ urlop dewizowy nie jest wymieniony w ustawie emerytalnej jako okres składkowy lub nieskładkowy. Organ rentowy podniósł, iż w wyniku rozpatrzenia dokumentów dołączonych do odwołania, w dniu 2 marca 2017r. wydana została decyzja o ponownym ustaleniu kapitału początkowego, w której do stażu pracy uznane zostało 21 lat, 10 miesięcy i 19 dni okresów składkowych oraz 1 rok i 4 miesiące okresów nieskładkowych. Nadal nie zaliczone zostały okresy przebywania ubezpieczonego na urlopiach dewizowych (od 6 czerwca do 7 lipca 1977r. oraz od 1 do 31 października 1990r.) oraz okres od dnia 1 maja 1977 do 4 czerwca 1977r. (dojazd z zagranicy do Polski, przepracowanie wolnych sobót, niedziel i świąt), ponieważ okresy te również nie są

wymienione w ustawie emerytalnej jako okres składkowy lub nieskładkowy. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, również, iż do ustalenia wysokości kapitału początkowego nie zaliczono okresu od dnia 6 kwietnia do 5 maja 1976r., ponieważ brak jest dokumentów potwierdzających faktyczne świadczenie pracy. Dodatkowo organ rentowy zaznaczył, że w razie objęcia odwołaniem również decyzji z dnia 2 marca 2017r. wnosi o jego oddalenie (odpowiedź na odwołanie, k.4 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 23 marca 2017r. ubezpieczony oświadczył, iż odwołuje się również od decyzji z dnia 2 marca 2017r. (pismo procesowe, k.25 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony T. S., ur. (...) w dniu 27 grudnia 2016r. złożył w organie rentowym wnioski o ustalenie kapitału początkowego. Wówczas wśród dokumentów obrazujących przebieg jego aktywności zawodowej w latach 1970-1998 skarżący przedłożył m.in.: świadectwo pracy dotyczące zatrudnienia w (...) **Zakładach (...) z siedzibą w K.** od dnia **1 sierpnia 1970r. do dnia 13 października 1973r.** na stanowisku starszego technika ds. usług (świadectwo pracy a.s.), świadectwo pracy dotyczące zatrudnienia w (...) **Fabryce (...) z siedzibą w B.** w okresie od dnia **17 października 1973r. do dnia 10 listopada 1978r.** na stanowisku kierownika (świadectwo pracy a.s.). W dniu 27 marca 1976r. firma (...) w związku ze skierowaniem T. S. do pracy na terenie ZSRR wystąpiła o oddelegowanie ww. do dyspozycji (...) od dnia **6 kwietnia 1976r. do dnia 6 maja 1976r.**, celem zapoznania się z charakterem pracy na budowach eksportowych (pismo z dnia 27 marca 1976r.). Podczas tego okresu zatrudnienia odwołujący w okresach od dnia **6 maja 1976r. do dnia 4 listopada 1976r.** oraz od dnia **5 listopada 1976r. do dnia 30 kwietnia 1977r.** pracował na terenie ZSRR w (...). W związku z zakończeniem pracy T. S. na budowie Gazociągu O. w ZSRR, w rozliczeniu przyjęto, że po powrocie do kraju ubezpieczony będzie korzystał z dni wolnych od pracy z tytułu:

- przepracowanych wolnych sobót, niedziel i świąt w czasie od dnia 3 maja 1977r. do dnia 6 maja 1977r., tj. 4 dni robocze;
- przepracowanych godzin w równoważnym czasie pracy w okresie od 7 maja 1977r. do dnia 4 czerwca 1977r., tj. 29 dni;
- należnego urlopu wypoczynkowego za 1977r. w wymiarze 26 dni roboczych w okresie od dnia 6 czerwca 1977r. do dnia 7 lipca 1977r., tj. 33 dni;
- ogółem okres wykorzystywania wolnych dni od pracy będzie trwał do dnia 7 lipca 1977r.

W dniach 1-2 maj 1977r. nastąpiła podróż pociągami do kraju. Po powrocie, wykorzystaniu urlopu wypoczynkowego i dni wolnych za godziny nadliczbowe przepracowane w firmie (...) ubezpieczony został zatrudniony ponownie w (...) **Fabrykach (...)** od dnia 14 lipca 1977r. Z tytułu zatrudnienia w ww. zakładzie pracy odwołujący był ubezpieczony w ZUS i podlegał obowiązkowo ubezpieczeniu: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu (umowy o pracę zagranicą, rozliczenie z pracy zagranicą, pismo z dnia 27 marca 1976r., zaświadczenie o zatrudnieniu z dnia 16 marca 2017r.).

Odwołujący przedłożył również świadectwo pracy dotyczące zatrudnienia w (...) **Zakładach (...) w K.** w okresie od dnia **14 listopada 1978r. do dnia 31 października 1990r.** na stanowisku mistrza do dnia 13 września 1988r. Natomiast od dnia 15 września 1988r. ubezpieczony oddelegowany został do pracy w eksporcie w **Zakładach (...)** w K.. Od dnia **2 sierpnia 1990r. do dnia 30 września 1990r.** odwołujący przebywał na zwolnieniu lekarskim, natomiast w okresie od dnia **1 października 1990r. do dnia 31 października 1990r.** korzystał z urlopujazdowego i dewizowego (świadectwo pracy a.s., pismo z dnia 17 października 1990r.).

T. S. w okresie od dnia 10 czerwca 1991r. do dnia 19 listopada 1991r. oraz od dnia 11 maja 1992r. do dnia 30 października 1992r. zatrudniony był na kontrakcie w RFN realizowanym przez Zakład (...) w W. (zaświadczenie o zatrudnieniu, k.20 a.s.).

Od dnia 1 listopada 1990r. do dnia 28 lutego 1994r. ubezpieczony podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu oraz rentowemu z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej. Okresy opłacania składek to: 1 listopada 1990r. do 30 czerwca 1991r., od 1 listopada 1991r. do 10 maja 1992r., od 31 października 1992r. do 28 lutego 1994r. (potwierdzenie ubezpieczenia, k. 11-12 a.r.).

Decyzją z dnia 27 stycznia 2017r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K., ustalił wartość kapitału początkowego T. S. na dzień 1 stycznia 1999r. w wysokości 120 384,00 na podstawie art. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U z 2016 r. poz. 887). Organ rentowy przyjął wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy w wysokości 112,87% przez kwotę 1.220,89 zł, tj. kwotę bazową (112,87 % x 1.220,89 zł). Przy ustaleniu wartości kapitału początkowego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 19 lat, 6 miesięcy i 14 dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy, współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 r. wieku okresu składkowego i nieskładkowego w wymiarze 73,22 % oraz średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat tj. 209 miesięcy. Organ rentowy wskazał ponadto, iż do ustalenia wartości kapitału początkowego nie uwzględnił okresu od dnia 1 października 1990r. do dnia 31 października 1990r., ponieważ okres ten w powyższej ustawie nie jest wymieniony jako okres składkowy lub nieskładkowy (decyzja z dnia 27 stycznia 2017r., znak: (...)-2017, k.8 a.r.).

W dniu 2 marca 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. wydał decyzję, znak: (...) o ponownym ustaleniu kapitału początkowego T. S. na dzień 1 stycznia 1999 r. w wysokości 131 569,68 na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U z 2016 r. poz. 887). Organ rentowy przyjął wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty z tytułu niezdolności do pracy w wysokości 112,87% przez kwotę 1.220,89 zł, tj. kwotę bazową (112,87 % x 1.220,89 zł). Przy ustaleniu wartości kapitału początkowego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych uwzględnił okresy składkowe w wymiarze 21 lat, 10 miesięcy i 19dni oraz okresy nieskładkowe w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy, współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 r. wieku okresu składkowego i nieskładkowego w wymiarze 77,00 % oraz średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat tj. 209 miesięcy. Organ rentowy wskazał ponadto, iż do ustalenia wartości kapitału początkowego nie uwzględnił okresu od dnia 6 kwietnia 1976r. do dnia 5 maja 1976r., ponieważ brak jest dokumentów potwierdzających zatrudnienie, natomiast zaświadczenie z dnia 27 marca 1976r. nie stanowi dowodu, że okres zatrudnienia został przebyty, oraz okresy zatrudnienia od dnia 1 maja 1977r. do dnia 2 maja 1977r. (okres dojazdu z zagranicy do kraju), od dnia 3 maja 1977r. do dnia 6 maja 1977r. (okres przepracowanych wolnych sobót, niedziel i świąt), od dnia 7 maja 1977r. do dnia 4 czerwca 1977r. (okres przepracowanych godzin w równoważnym czasie pracy), okres od dnia 6 czerwca 1977r. do dnia 7 lipca 1977r. (okres urlopu wypoczynkowego - dewizowego), okres od dnia 1 października 1990r. do dnia 31 października (okres urlopu zjazdowego i dewizowego), ponieważ okresy te nie są wymienione jako okresy składkowe lub nieskładkowe w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja z dnia 2 marca 2017r. znak: (...)-2017, k.21-22 a.r.).

Od powyższych decyzji, T. S. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie, k.2 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującego. Zdaniem Sądu, powołane wyżej dokumenty, w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania T. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w K. z dnia 27 stycznia 2017r., znak: (...) oraz od decyzji z dnia 2 marca 2017r., znak : (...) są niezasadne.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była wysokość kapitału początkowego ubezpieczonego. Odwołujący domagał się zaliczenia do ustalenia wysokości kapitału początkowego okresu od dnia 6 kwietnia 1976r. do dnia 5 maja 1976r. jako okresu oddelegowania do zakładu (...) w Z., w celu zapoznania się z charakterem pracy na budowach eksportowych, okresu od dnia 1 października 1990r. do dnia 31 października 1990r. korzystania z urlopu zjazdowego i dewizowego oraz okresu opłacania składek z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej.

Zgodnie z art. 174 ust.1 i ust.3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2017 r., poz.1383) kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r. Stosownie do treści art. 15 ust. 1 ustawy, podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

W myśl ust. 6 na wniosek ubezpieczonego, podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu. Z kolei zgodnie z ust. 2a, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Z powyższych uregulowań prawnych i ukształtowanego na ich tle orzecznictwa sądowego wynika jednoznacznie, że do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego można uwzględnić wyłącznie te składniki wynagrodzenia, które stanowiły podstawę wymiaru składek w okresie wskazanym do ustalenia tej podstawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 lutego 2014 r. III AUa 817/13). Wysokość kapitału początkowego ustalić można wyłącznie o wynagrodzenie wykazane, to jest udowodnione, pewne, precyzyjne, a nie jedynie uprawdopodobnione (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 17 lutego 2016 r. III AUa 1327/15).

W niniejszej sprawie organ rentowy do ustalenia podstawy wymiaru kapitału początkowego nie przyjął okresu zatrudnienia ubezpieczonego od dnia 6 kwietnia 1976r. do dnia 5 maja 1976r., bowiem brak jest dokumentów potwierdzających zatrudnienie, a zaświadczenie z dnia 27 marca 1976r. nie stanowi dowodu, że okres zatrudnienia został przebyty. Zdaniem Sądu, stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jest prawidłowe, bowiem jak wynika z załączonej do akt sprawy dokumentacji, a w szczególności umowy o pracę z dnia 4 maja 1976r. oraz zaświadczenia z dnia 24 maja 1997r. odwołujący przebywał na budowie eksportowej od dnia 6 maja 1976r. do dnia 30 kwietnia 1977r. Ubezpieczony, poza dostarczeniem zaświadczenia z dnia 27 marca 1976r., stanowiącego jedynie prośbę (...) o oddelegowanie T. S., nie przedstawił innych dokumentów, które potwierdziłyby jego faktyczne uczestnictwo chociażby w kursach BHP oraz uczestnictwo w szkoleniu politycznym, organizowanych przez (...). Dodatkowo wskazać należy, iż dowodzenie przez odwołującego tego okresu oparte zostało wyłącznie na jego twierdzeniach przedstawianych w licznych pismach procesowych, przy czym zauważyć należy, że w ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że złożone w tak określonym przedmiocie oświadczenie ubezpieczonego dotyczące przebytych okresów składkowych i nieskładkowych nie stanowi jeszcze dowodu posiadania tych okresów (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 19 marca 1997r. II UKN 42/97 OSNP 1998/1/21). Wobec powyższego, Zdaniem Sądu Okręgowego, organ rentowy prawidłowo do ustalenia wartości kapitału początkowego nie uwzględnił okresu od dnia 6 kwietnia 1976r. do dnia 5 maja 1976r.

Przechodząc do dalszych rozważań wskazać należy, iż okres od dnia 1 października 1990r. do dnia 31 października 1990r., tj. okres korzystania z urlopu dewizowego również nie może być uwzględniony przy obliczeniu wartości kapitału początkowego.

Z załączonych do akt dokumentów wynika jednoznacznie, że po powrocie z pracy na budowie eksportowej w ZSRR, odwołujący w okresie od dnia 1 października 1990r. do dnia 31 października korzystał z urlopu bezpłatnego, określonego jako tzw. „urlop dewizowy”. Pod pojęciem „urlop dewizowy” należy rozumieć okres urlopu bezpłatnego udzielonego pracownikowi w macierzystym zakładzie pracy z tytułu niewykorzystanych dni wolnych od pracy w czasie zatrudnienia za granicą zgodnie z nieobowiązującym już Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. w sprawie niektórych praw i obowiązków pracowników skierowanych do pracy za granicę w celu realizacji budownictwa eksportowego i usług związanych z eksportem. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że okresy takich dni wolnych nie stanowią okresu składkowego w rozumieniu art. 6 ustawy emerytalnej. Jak wynikało z treści powołanego rozporządzenia macierzysty zakład pracy udzielał pracownikowi urlopu bezpłatnego na okres skierowania do pracy za granicą. Okres urlopu bezpłatnego, o którym mowa w § 3 ust. 1, a także przypadający bezpośrednio po zakończeniu tego urlopu okres niezdolności do pracy z powodu choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną wliczane były do okresu pracy, od którego zależały uprawnienia pracownicze, jeżeli pracownik podjął zatrudnienie w macierzystym zakładzie pracy w terminie 14 dni od dnia zakończenia pracy za granicą, a w razie niezdolności do pracy z powodu choroby lub odosobnienia w związku z chorobą zakaźną lub z innych ważnych przyczyn niezależnych od pracownika - bezzwłocznie po ustaniu tych przyczyn. W razie niezachowania tego terminu lub rozwiązania umowy o pracę przez jednostkę kierującą bez wypowiedzenia z winy pracownika, a także w razie porzucenia pracy, umowa o pracę w macierzystym zakładzie wygasła (§ 3 ust. 3-5 rozporządzenia).

W realiach rozpoznawanej sprawy, kwestią wywołującą wątpliwości była w tym stanie prawnym ocena okresu urlopu bezpłatnego przypadającego po ustaniu stosunku pracy za granicą, jako zdefiniowanego w art. 6 ust. 2 pkt. 1 lit. a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, za który została opłaconą składka lub nie istniał obowiązek opłacania składki na ubezpieczenia społeczne. W wyroku z dnia 22 maja 2013 r., (III UZP 1/13), Sąd Najwyższy stwierdził, że okres urlopu bezpłatnego udzielonego pracownikowi w macierzystym zakładzie pracy w wymiarze równym liczbie nieudzielonych w czasie zatrudnienia za granicą dni wolnych od pracy, przewidziany w § 9 ust. 4 rozporządzenia, nie stanowi okresu składkowego przewidzianego w art. 6 ust. 2 pkt. 1 lit. a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Sąd Najwyższy, w uzasadnieniu powyższego wyroku wyjaśnił, że miał na względzie, iż pracownicy polscy zatrudnieni za granicą pozostawali w dwóch stosunkach pracy - w terminowym zatrudnieniu przez jednostkę kierującą oraz na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w zakładzie macierzystym. Specjalne warunki zatrudnienia, kształtowane przepisami rozporządzenia, dotyczyły - w zakresie upoważnienia ustawowego - wyłącznie skierowania do pracy za granicą i tylko czasu skierowania. Przedmiot rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r., którym ustalono uprawnienie do urlopu bezpłatnego w zamian za dni wolne, mieszczący się w zakresie delegacji wynikającej z art. 298 k.p., mógł obejmować specjalne ukształtowanie statusu pracowniczego tylko pracowników skierowanych do pracy za granicą i tylko na czas skierowania. Po powrocie z pracy na budowie eksportowej pracownicy związani byli jednym stosunkiem pracy, z macierzystym zakładem pracy, regulowanym przepisami Kodeksu pracy. Jeżeli wykorzystywali wówczas nieudzielone podczas pracy za granicą dni wolne w naturze i byli zwolnieni z obowiązku świadczenia pracy u macierzystego pracodawcy, uzyskiwali urlop bezpłatny w wymiarze odpowiadającym liczbie „odbieranych” dni wolnych na zasadach przewidzianych w art. 174 § 2 k.p., uwzględniających, że urlop bezpłatny nie jest wliczany do stażu mającego wpływ na uprawnienia pracownicze.

Podkreślenia wymaga przy tym, że nie ma przepisu szczególnego, nakazującego lub tylko pozwalającego na odmienne traktowanie urlopu udzielanego na podstawie § 9 ust. 4 Rozporządzenia. Co więcej, w przepisach rozporządzenia nie przewidziano, że o okres urlopu bezpłatnego udzielonego przez macierzystego pracodawcę w wymiarze nieudzielonych dni wolnych z tytułu pracy za granicą przedłuża się okres urlopu bezpłatnego wliczanego do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Przeciwnie, okres, od którego zależą uprawnienia pracownicze, to tylko ten okres, o którym mowa w § 3 ust. 1 Rozporządzenia, czyli okres urlopu bezpłatnego udzielonego na czas skierowania do pracy

za granicą i przypadający bezpośrednio po nim okres niezdolności do pracy. Tylko te okresy objęte były regulacją stanowiącą *lex specialis* wobec art. 174 k.p. Ze względu na spójność terminologiczną, zasadę jednolitości prawa, zwłaszcza w ramach jednej gałęzi, oraz zakres upoważnienia Rady Ministrów w art. 298 k.p., urlop ten nie może być traktowany jako urlop bezpłatny szczególnego rodzaju. Trwanie stosunku pracy w czasie urlopu bezpłatnego udzielanego przez pracodawcę w związku ze szczególnymi potrzebami pracownika, będącego przerwą w realizacji pracowniczego obowiązku świadczenia pracy nie zostało potraktowane odmiennie niż w art. 174 § 2 k.p.

Znaczenie z punktu widzenia stażu, od którego zależą uprawnienia pracownicze miał tylko okres skierowania do pracy za granicą pokrywający się z okresem udzielonego w kraju urlopu bezpłatnego na czas tego zatrudnienia. Wykładnia rozszerzająca przepisów wykonawczych jest wyłączona, więc należy przyjąć, że urlop udzielany po okresie pracy za granicą, polegający na umożliwieniu „odebrania” dni wolnych, w pewnym sensie funkcjonalnie powiązany z pracą za granicą, nie miał znaczenia w zakresie stażu pracy wpływającego na uprawnienia pracownicze. W konsekwencji także nie miał wpływu na uprawnienia wynikające z ubezpieczenia społecznego. Również w wyroku z dnia 09 października 2013 r., (I UK 108/13), Sąd Najwyższy stwierdził, że okres urlopu bezpłatnego udzielonego pracownikowi w macierzystym zakładzie pracy w wymiarze równym liczbie nieudzielonych w czasie zatrudnienia za granicą dni wolnych od pracy, przewidziany w § 10 ust. 4 Rozporządzenia z dnia 27 grudnia 1974 r. nie stanowi okresu składkowego przewidzianego w art. 6 ust. 2 pkt. 1 lit. a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W orzeczeniu tym przyjął, że okres urlopu bezpłatnego nigdy nie był okresem zatrudnienia, o którym stanowiły przepisy ustaw o zaopatrzeniu emerytalnym, nie tylko obowiązujące przed wejściem w życie ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw, lecz także przepisy współczesne.

W świetle powyższych orzeczeń oraz treści powołanego Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1974 r. stwierdzić więc należy, że okresy urlopu bezpłatnego, udzielonego odwołującemu po okresie pracy za granicą w wymiarze nieudzielonych dni wolnych z tytułu pracy za granicą, czyli tzw. urlop dewizowy, nie są okresami składkowymi ani też nieskładkowymi i nie podlegają doliczeniu do wysokości kapitału początkowego.

Przechodząc do ostatniej spornej kwestii związanej z okresami opłacania składek z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej, wskazać należy, iż odprowadzanie tych składek nie pokrywa się ze składkami odprowadzanymi z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę. Ubezpieczony opłacał składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w okresach od dnia 1 listopada 1990r. do dnia 30 czerwca 1991r., od 1 listopada 1991r. do 10 maja 1992r., od 31 października 1992r. do 28 lutego 1994r., natomiast składki odprowadzane z tytułu zawartych umów o pracę odprowadzane były w okresach od dnia 15 września 1988r. do dnia 31 lipca 1990r., od dnia 10 czerwca 1991r. do dnia 19 listopada 1991r., oraz od dnia 11 maja 1992r. do 30 października 1992r. Wobec powyższego twierdzenia ubezpieczonego, jakoby w spornym okresie odprowadzał składki w podwójnej wysokości są bezpodstawne.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że zaskarżone decyzje organu rentowego z dnia 27 stycznia 2017r. oraz z dnia 2 marca 2017r. są prawidłowe, a odwołanie jako bezzasadne na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. podlega oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)